

Deník z Francie: viděno očima českých studentů (a jejich učitelů)

V rámci projektu Erasmus+ se skupina 12 českých studentů ve věku 12–15 let vydala na týdenní pobyt do francouzského Verneuil-sur-Seine, menšího městečka 40 km severozápadním směrem od Paříže. Jaro se na začátku března teprve probouzelo ze zimního spánku a nás čekala na západ Evropy cesta vlakem, respektive různými vlaky. V neděli 10. března jsme se všichni potkali před šestou hodinou ranní v německé Žitavě, odkud jsme odstartovali naši pouť do „sladké“ Francie. Před námi byla cesta do Drážďan, následně ICE do Frankfurtu nad Mohanem a ve finále TGV do samotné Paříže. Zážitek z jízdy tímto supervlakem byl obrovský, vždyť místy dosahoval rychlosti i 311 km/h. Díky doprovodu Aurory, jedné z našich francouzských učitelek, jsme se rychle vymotali z Gare de l'Est, Východního nádraží, a místními linkami jsme se přemístili do Poissy, kde si nás již převzaly francouzské rodiny. Cesta byla pěkná, ale i náročná, trvala dlouhých 12 hodin.

V pondělí ráno mohl náš program konečně začít. Hlavním tématem projektu byla Evropská unie, respektive nahlédnutí pod pokličku jejího vzniku, fungování a významu pro členské státy. Poznávání této organizace, jejíž součástí je naše republika již dlouhých 20 let, započalo na Europa Experience, interaktivní výstavě seznamující do nejmenších detailů velmi zajímavým způsobem s fungováním EU. Velkým zážitkem byl oběd v restauraci Pret A Manger, kde si jak čeští, tak francouzští studenti vybrali podle svého gusta z bohaté nabídky sendvičů či salátů. Posilnění skvělým obědem jsme se vydali na ikonický bulvár Champs Élysées, po kterém jsme došli k Vítěznému oblouku, na jehož vrchol jsme vystoupali. Výhled byl úchvatný, Eiffelova věž byla nepřehlédnutelná, stejně tak jsme snadno poznali třeba Louvre či další pařížské monumenty. Následoval návrat do Verneuil a odpoledne a večer v rodinách.

Nevynechali jsme ani poznání francouzské školy. Naši francouzští kamarádi jsou ve Verneuil žáky Collège Jean Zay, období druhého stupně české základní školy. Jejich první hodina začíná v 8:30 h, sešli jsme se tedy před tímto časem před školou, kde nás překvapilo množství dětí a jejich přísná kontrola před vstupem do objektu školy. Každý z žáků se totiž musel prokázat jakýmsi sešitem vydávaným školou, kterým se identifikovali před kontrolorem. Kontrolor, betonový dvůr, strohé budovy a následně i temné chodby a třídy v nás vyvolávaly pocit vězení. Tento pocit se ještě umocnil v době velké přestávky, kterou žáci povinně tráví na betonovém dvorku za každého počasí. Zrovna pršelo, pár šťastných našlo střechu nad hlavou podél budov, zbytek byl vydán na milost a nemilost dešti. Ale evidentně to nikomu z nich nevadilo. Ruch a chaos 700 žáků byly pro všechny z nás překvapivé. Žádné mobilní telefony, to je jedno z mnoha přísných pravidel, které ve škole po celou dobu výuky i o přestávkách platí. Pokud by kohokoliv z žáků načapal s telefonem někdo z dospělých, následuje tvrdý postih. Nás ale čekalo příjemné prostředí školní knihovny, která zároveň slouží jako učebna informatiky či nahrávací a natáčecí studio. Zvládli jsme skupinovou hru, seznamovací okénko i další kvízy o EU. Hlavně pak ale seznámení s technikou stop motion, která nás provázela i v následujících dnech. Před námi byl ale oběd ve školní jídelně, další poměrně zajímavý moment našeho pobytu. Udivila nás absence polévky před hlavním jídlem, naopak možnost výběru dezertu v podobě jogurtu či pudinku, sýru nebo salátu. Vše za doprovodu všudypřítomné bagety. S našimi francouzskými kamarády bylo trochu obtížné se domluvit, komunikačním jazykem byla angličtina, ale naše úroveň byla o dost vyšší než jejich – důvod byl nasnadě: zatímco my se učíme angličtinu od první třídy základní školy, oni až od šesté, takže náš náskok je 5letý. Často také nedovedli Francouzi udržet pozornost, moc nespolupracovali, byli hodně rozptýlení a nedovedli se náležitě zakousnout do zadané práce. Zpočátku jsme s nimi měli ještě trpělivost, ale ta se na naší straně posléze začínala vytrácet.

Zajímavým momentem našeho pobytu byla i návštěva dvou vyučovacích hodin našich francouzských hostitelů, často šlo o angličtinu, do které jsme byli nuceně zapojeni, ale třeba i výpočetní techniku: tam nás překvapilo, že u jednoho počítače seděli 4 žáci (ale vlastně je po celou dobu ani nezapnuli). Středeční odpoledne patřilo programu, který si pro

nás nachystaly rodiny, některé z nás čekala procházka po Paříži, někdo si byl zaskákat v hop aréně, jiný na bowlingu, kulečnicku či na kroužcích tance nebo na basketbalu.

I čtvrtek se nesl ve znamení celodenní výpravy do Paříže. Francouzští žáci si pro nás připravili v angličtině namluvené povídání o památkách, jež jsme cestou míjeli. Slavný obchodní dům Galerie Lafayette, Opéra Garnier, Louvre, Musée d'Orsay, Invalidovna (tam nás čekal obědový piknik s nezapomenutelným výhledem na Eiffelovu věž a nábřeží Seiny) a následně samotná „železná dáma“ zblízka a Trocadéro. Cestou nás míjelo množství Pařížanů-běžců, jejichž mnohdy specifický způsob běhu nás velmi zaujal. Naší pozornosti se těšilo i několik ilegálních skořápkářů, jejichž rychlost byla neskutečná. Návštěvu Paříže jsme završili na Trocadéru v muzeu architektury, komentovanou rychloprohlídkou objektu v angličtině.

Víte vůbec, co je technika stop motion? Ve skupinkách jsme si vymysleli příběh na téma EU, vybrali si naše hlavní hrdiny v podobě figurek ze stavebnice Lego – na zeleném pozadí jsme naše figurky rozpohybovali tím, že jsme vyfotili sérii snímků, jež se lišily jen drobnými změnami pohybů figurek. Na krátký minutový film bylo třeba cca 600 snímků. Následně jsme vybrali pozadí pro naše filmy a hudbu, nahráli dialogy, přichystali jsme úvodní snímky s názvem našeho filmu, ale i ty závěrečné s titulky obsahujícími jména všech tvůrců. Naši práci v česko-francouzských týmech jsme dotáhli těsně před páteční třetí odpolední hodinou, kdy už se začali scházet rodiče našich hostitelů. Představili jsme jim a přehráli naše filmy na opravdu velmi různorodá témata: globální oteplování, možnost cestovat po EU bez nutnosti hraničních kontrol, válku a vznik EU, význam projektu Erasmus atd. Měli jsme radost, že jsme si vyzkoušeli zcela novou techniku a stali se tvůrci opravdových filmů. Aplaus po zhlédnutí každého snímku byl obrovský a následný švédský stůl plný dobrot byl zaslouženým oceněním naší mnohahodinové práce.

Únava na konci týdne již byla znatelná, páteční večerní program v rodinách byl jakýmsi pomyslným rozloučením před sobotním odjezdem. Návrat do České republiky měl být co do délky obdobou naší cesty příjezdové. Bohužel nás zdrželo zpoždění ICE do Frankfurtu, odkud nám doslova o fous ujel přípoj do Drážďan. Čekala nás změna trasy, cesta dalším vlakem do Lipska, mimochodem opět zpožděným. Nicméně nakonec jsme v jedenáct večer zdárně dorazili do Žitavy, kde na nás již čekali rodiče, což pro všechny znamenalo možnost návratu domů.

Co si z pobytu odnášíme? Poznání odlišné kultury a nová přátelství, vědomí toho, že jsme schopni se anglicky skvěle domluvit, mnoho nových znalostí o EU a také to, jak svobodné je české školství v porovnání s tím francouzským.

Studenti GMH a zároveň účastníci projektu Erasmus+,
Markéta Tomášová a Lukáš Umáčený